

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 21
ΓΡΑΦΕΙΑ: Πειραιώς 13 - Αθήνα

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
Φαβιέρου 45 - Τηλ. 53 517

*Εκδόσις - Διαχειρίσις
*Εκδοτικός Οίκος «Η Λίτος»
Δ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΔΡ. 60000

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΤΤΙΚ

Συνοψίζοντας όσα σάς είχα διηγηθῆ σ' τὸ προηγούμενο φύλλο καὶ γιὰ νὰ πληρώσω ὀφειλόμενο φόρο εὐγνωμοσύνης, ἐπαναλαμβάνω ὅτι τρεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ μὲ βοήθησαν σ' τὰ 1930 νὰ ἀνοίξω τὴ «Μάντρα». Ὁ Ἄντ. Ἀριανούτσος μὲ ἕνα γραμματίον 13 χιλιάδων ποὺ τοῦ ἐξώφλησα σιγά,

τοὺς δωρητὰς, καὶ σ' τὰ ἄλλα κοινωφελῆ ἰδρύματα! Λέγω ἔτσι, διότι καὶ τὸ δικό μου ἴδρυμα (!) πανθομολογεῖται ὅτι ἦταν κοινωφελέστατο, ἐφ' ὅσον... ψιθυρίζεται ὅτι διαφοροτρόπως ἐξεπολίτισε τὸν ἄνευ λόγου πάντοτε συνωφρωμένον καὶ ἔτοιμον γιὰ παρεξήγησις Ἑλληνα θεατὴν καί, πρὸ πάντων, τὸν συνείθισε νὰ μὴ θυμῶνῃ ὅταν τυχόν τὸν πειράξῃ ἀθῶα ἕνας κονφερανσιέ ἢ ἄλλος καλλιτέχνης ἀπὸ σκηνῆς.

Δυστυχῶς ὁμῶς οἱ... ἐγκαταστάσεις τῆς «Μάντρας» δὲν περιελάμβαναν κυρίως κτίριον καὶ περιφραγμὴ ἄλλ' ἂν πλῶς μία μαντραμένη ἐξυλινῆ, πρόχειρη σκηνούλα, γεμάτη... τραγούδια, κέφι καὶ καλαμπούρια, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ὑπῆρχε μέρος σταθερὸν καὶ ἀκίνητον γιὰ νὰ ἐντοιχισθῇ πλάξ. Πάντως, τὰ τρία αὐτὰ δνόματα ἔμειναν χαραγμένα σ' τὸ μυαλό μου καὶ μετακομίζουν μαζί του κάθε φορὰ ποὺ ἐγκαθίσταται καὶ αὐτὸ ἄλλοῦ, μαζί μὲ τὸ... χερσὺλι, τὸ κουτί τῶν μαχαιρῶν ἢ ἐφευρέσεις μου ποὺ, ἂν καὶ ἀπλές, διεσκέδαζον (ὡς θρυλεῖται) πάντα τοὺς Μαντροφόρους.

Σ' τὰ 1935, αἴφνης διὰ αὐτὰ μετακομίσθηκαν στὸ θεατράκι «Δελφοί» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ὅπου «ἐμάντρωνα», ὅπως μὲ κατηγοροῦσα... οἱ φίλοι μου, τοὺς Ἀθηναίους, τὰ καλοκαίρια, μέχρι τοῦ (Συνέχεια στὴν 4ην σελίδα)

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Πίσω ἀπ' τὴ Μάντρα, ἀναμνήσεις τοῦ Κ. ΑΤΤΙΚ.
Υπερπαραγωγή, χρονογράφημα τοῦ Κ. Δ. ΜΠΟΓΡΗ.
Οἱ Ἔσρες, εὐθυμογράφημα τοῦ Κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ.
Πορτραῖτα Συγγραφέων, τοῦ Κ. ΣΩΤΟΥ ΚΛΗΜΗ.
Πεταλούδες ποὺ καίγονται στὸ φῶς, νέο μυθιστόρημα τοῦ Κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ.
Ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου, ὑπὸ τοῦ Κ. ΒΑΣΙΛΕΥ ΣΑΜΠΑ.
Ρεπουτάς, Καμπάνιες γύρω ἀπὸ τὸ θέατρο, Κινηματογραφικὰ νέα, καὶ ἄλλη ποικίλλη καὶ ἐνδιαφέρουσα ὄλη.

μὲ δόσεις, ὅταν μπορούσα, χωρὶς νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ ποτέ, ὁ Χρ. Βούλγαρης μὲ πίστωση ποὺ μοῦ ἀνοίξε γιὰ διαφημίσεις καὶ ἐξυλεια καὶ ὁ Γιώργος ὁ Κατραμῆς, ποὺ... μοῦ τοὺς σύστησε. Τὰ δνόματά τους θὰ ἔπρεπε νὰ ἦναι χαραγμένα σὲ μαρμαρινὴ πλάκα ἐντοιχισμένη σ' τὴ «Μάντρα» ὅπως γίνεται, γιὰ

ΜΙΑ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο ΗΘΟΠΙΟΣ, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ δὲν γνωρίζε σήμερον τὸν Πέτρο Κυριακό; Ἀσφαλῶς κανεὶς! Χρόνια ὀλόκληρα τώρα τὸν παρακολουθοῦμε στὴ σκηνή, τὸν θαυμάζουμε καὶ τὸν χειροκροτοῦμε σὲ κάθε του καινούργια δημιουργία. Καὶ τί τύπους ἀλήθεια δὲν ἔχει δημιουργήσει; Τὸν ἀριστοκράτη μενιδιάτη, τὸν μευσημένο τὸν μάγκα, τὸν ἀγαπημένο

αὐτὸν τύπο, τῆς παλιᾶς ρωμαντικῆς Ἀθῆνας τὴν ἀντικειμενικὴν ἄσπρη γιὰ τὴν ψυχὴν του, γιὰ τὴ γλάστρα μὲ τὸ βασιλικό, τὴ γυρτὴ κληματαριά καὶ τὸ φτωχικὸ χαγιάτι. Ὁ Πέτρος Κυριακός, εἶναι ὁ καλλιτέχνης ποὺ ἀγαπήθηκε τόσο, ὅσο κανένας ἄλλος. Εἶναι μιὰ δόξα τοῦ θεάτρου μας, ποὺ θὰ μὲν ἀθά- (Ἡ συνέχεια στὴν 3η σελίδα)

Μία τελευταία φωτογραφία τοῦ Πέτρου Κυριακοῦ μαζί μὲ τίς ἀγαπημένες του κορούλες Ρίτσα καὶ Κατερίνα ποὺ θριαμβεύουν στὸ θέατρο «ΕΡΜΗΣ»

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΟΖΑΣ

Ὁ διαλεχτὸς καλλιτέχνης Κ. ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ

«Ποῖος εἰραῖρι - ρωτάει ὁ Γάλλος ποιητὴς - σὲ ποιά ἡλικία μπορεῖ νάληθῃ ὁ Σατανᾶς νὰ μᾶς βάλλῃ σὲ πειρασμό; Μπορεῖ νᾶναι στὰ δεκάεξη ἢ στὰ εἴκοσι, στὰ τριάντα, μπορεῖ καὶ στὰ πενήντα.

Σωστά! Μήπως δὲν βλέπουμε πενηντάρηδες, μὲ γκρίζα μαλλιά, σοβαροὺς οἰκονομικούς, με ἀνεπλήρητο παρελθόν, ν' ἀφήνουνε στὸ ράφι καὶ οἰκογένεια καὶ παρελθόν καὶ ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ τραγουδᾶνε στίς ταβέρνες, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά τους καμμιὰ μπαλαρινοῦλα ἢ μαθήτρια, «μ' ἔκαψες ποὺ νὰ καῆς σὰν τὸ κεράκι τῆς λαμπρῆς».

Μὰ στὸν ἄνθρωπό μας ὁ Σατανᾶς ἦρθε, ποὺ νὰ πάρῃ ἢ ὄργη, στὰ 65 του χρόνια! Καὶ τί πειρασμὸ τοῦ βάλει; Ἀγιάτρευτο! Μπορεῖ ὅσα μὲ τὴν στιγμή ποὺ θὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του νὰ τὸν καβουρντίξῃ! Ἀς τὸν παρακολουθήσουμε λίγο γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε τὸ μαρτύριό του. Ἐχει ἄσπρο μούσι, ἄσπρα μουστάκια, ἀσπρόμαυρα φρύδια καὶ πέντ' ἔξη τρίχες ὄλες - ὄλες στὸ κέφαλι του. Φορεῖ γυαλιὰ μὲ χρυσὸ σκελετό, μαῦρο σακκάκι μὲ σειρήνια στὰ πέτα, ριγέ πανταλόνι, ὀρθὰ σκληρὰ κολλάρα, ἄσπρη γκρεββάτα, κουμπωτὰ παπούτσια. Μ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνιση τοῦ 1910 - προφανῶς ὁ πόλεμος τὸν ὑποχρέωσε ν' ἀνοίξῃ κάνα ξενοδοχεῖο μα- οὔλο μὲ ρούχα στὴν ἀποθήκη του - καὶ μὲ χειρόγραφα

ὑπὸ μάλῃς μπῆκε στὸ γραφεῖο γνωστοῦ φίλου συγγραφέως:

- Εἰσθε ὁ κύριος Α;
- Μάλιστα!
- Ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Β;
- Μάλιστα. Καθῆστε!
- Εὐχαριστῶ. (Μικρὴ σιγῆ).

Παρακολουθήσατε

τὸ θεατρικὸ μυθιστόρημα τοῦ
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΠΟΥ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα
στὸν

«ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ».
Εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἱστορία
μιᾶς κοπέλλας ποὺ ἀγάπησε τὸ θέατρο καὶ...

Διαβάστε το!...

Σὰς ἔφερα, κύριε, κάποιον θεατρικὸ ἔργο ποὺ πρέπει, νομίζω, νὰ δῆ τὸ φῶς τοῦ προσκηνίου.

Κοκκαλιάσαμε κι' οἱ δύο. Σκοτώναμε λίγη ὥρα φλυαρῶντας γιὰ πράγματα τόσο ἄσχετα μὲ τὸ θέατρο καὶ νὰ ἡ καταραμένη τύχη μᾶς ὑποχρεῶνι ν' ἀσχοληθοῦμε πάλι μ' αὐτό.

- Ἀφήστε το, τοῦ ἀπήντησε ὁ φίλος μου μὲ εὐγένεια, νὰ τὸ διαβάσω. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω.
Μὰ ὁ ἄνθρωπός μας ἤθελε ν' ἐξεμπερδέψῃ μιὰ καὶ καλή. Ἐπέμενε νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ ἴδιος, νὰ συμπληρώσῃ προφορικῶς τὴν περιγραφή τῶν ἡ-

ρώων τοῦ δράματός του - γιὰτὶ περὶ δράματος ἐπρόκειτο. Κι' ἔτσι ὑπέστημεν τὴν Ἀη πράξι. Τί εἶπατε κεῖνο, Θεέ μου! Αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, μάγιστροι, ἀκρίτες, καλόγεροι, φαρμακεῦτριες, σπηλιές μὲ δράκους, ὄρηστρίδες καὶ αὐληστρίδες, ἕνα κακό, ἐφιαλικὸ ὄνειρο ποὺ μονάχα ὅταν ἔχεις 40 βαθμοὺς πυρεττοῦ μπορεῖ νὰ τὸ δῆς. Σὰν σταμάτησε ἀνασάνα.

- Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν παίζεται, τοῦ εἶπε ξηρὰ ὁ φίλος μου.

- Γιατί!;

- Γιατί δὲν ἔχει κανέναν εἰρμὸ θεατρικὸ. Ἐχετε παρακολουθεῖ θεατρο;

- Ὅχι καὶ πολὺ. Δὲν μοῦ ἄφηνε πολὺ χρόνο τὸ ἐπάγγελμα μου.

- Ἄν ἐπιτρέπετε, τί εἶσατε;

- Καθηγητὴς.

- Τί!;

- Καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας. Καί, προσέθεσε θυμωμένος: Μὴ νομίζετε ὁμῶς, πὼς δὲν θ' ἀνεβάσω τὸ ἔργο μου.

Εἶμαι 65 χρονῶν καὶ καμμιὰ ἀποτυχία δὲν συνήνησα ἴσα με σήμερον. Στὴν ἀνάγκη θὰ κάνω θίασο δικό μου, εὐτυχῶς ποὺ στέκομε οἰκονομικὰ κύριε, ἔχω δύο πολυκατοικίες.

Καὶ ἔφυγε.

Ἀλήθεια! Εἶναι πολὺ θλιβερὸ νὰ σὲ σκανδαλίσῃ ὁ Σατανᾶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆς ν' ἀπαλλαγθῆς ἀπὸ τοὺς πειρασμούς του, παρὰ μόνον τὸν θάνατο!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΩΡΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο πόλεμος έφερε επανάσταση σε πολλές συνήθειές μας. Ίσως σε όλες. Μας άλλαξε τις συνήθειες του φαγητού, του περιπάτου, της δουλειάς, του γλεντιού και πολλές άλλες. Και μαζί άλλαξε και τις ώρες του θεάτρου. Θυμάσαστε, εδώ και λίγα χρόνια, τι ώρα πηγαίναμε στο θέατρο; Και θυμάσαστε, πού παντός, τι ώρα φεύγαμε; Καμμιά βραδυινή παράσταση δεν άρχιζε πριν από τις δέκα και μισή. Και καμμιά δεν τελείωνε πριν από τη μιάμιση. Κάποτε μάλιστα τελείωνε και στις δυό, κάποτε και στις δύομισι το πρωί. Πριν πάμε στο θέατρο, προηγείτο ολόκληρο πρόγραμμα ευχαρίστητων ασχολιών: Το φαί στο σπίτι ή σ' ένα ρεστοράν. Ένα παγωτό στο Μουσείο, ή ένας περίπατος στο Ζάππειο. Κι' έπειτα έρχεται ή μετά βρασι στο θέατρο, από το όποιον έφεύγαμε δυό ή τρεις ώρες πριν ξημερώσει. Άλλά ή ιστορία της θεατρικής βραδυάς δεν τελείωσε σ' αυτό το σημείο. Πόσοι από τους θεατές έφταναν από το θέατρο για να πάνε κατ' εὐθείαν στο σπίτι τους; Έπρεπε άπαραιτήτως να πάρουν μιá μύτρα σ' ένα κέντρο. Οι περισσότεροι μάλιστα συνήθιζαν να τρώνε μετά το θέατρο. Έκει, με την κουβέντα, περνούσαν ευχάριστα οι γλυκειές ώρες που προηγούντο της αὐγής, όποτε και πήγαινε το μεγαλύτερο μέρος του θεατρίζομένου κοινού να πέσει στο κρεβάτι, ενώ σηκώνόταν από το δικό του ό ήλιος για ν' αναλάβει τα λαμπερά καθήκοντά του.

Και οι ήθοιοποιί; Αυτοί άποτελούσαν τη μεγαλύτερη και πιο χαρούμενη πελατεία των νυκτερινών κέντρων. Και πήγαιναν στο σπίτι φωτιζόμενοι όχι από τα φαναράκια της τσέπης, όπως τώρα, αλλά από τα πρώτα ρόδα της αὐγής. Ένώ τώρα; Τώρα με τον περιορισμό της ώρας της νυκτερινής κυκλοφορίας, τα θέατρα άρχίζουν με τον ήλιο και τελειώνουν στις δέκα παρά τέταρτο. Ο θεατής τρέχει με βήμα ταχύ να χωθή στη φουλά του και να πέση νωρίς στο κρεβάτι του. Από την άποψη αυτή έγιναν ευρωπαίοι. Γιατί κανένα θέατρο στην Ευρώπη δεν άρχιζε ποτέ τις παραστάσεις του λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Έδώ επικρατούσαν άλλες συνήθειες. Το θέατρο ήταν υπόθεση ξενυχτιού. Και το καλοκαίρι μὲν, κάτι πάει κι' έρχεται το πρωγάμ, λαμβανόμενου ύπ' όψη και του περιβάτου άττικου κλίματος, που τραβάει το ξενύχτι. Άλλά το χειμώνα; Ποιός λόγος ύπήρχε άραγε, ν' άρχίζουν τα θέατρα στις δέκα και μισή και στις έντεκα παρά τέταρτο και να τελειώνουν στη μιάμιση και στις δυό, ενώ ή άγρια νύχτα του Ίανου αρίου έμεινετο έξω, ό παγωμός βορρηάς έσφύριζε τη φροβήρη συμφωνία του, ή «πυκνό έπεφτε χιόνι» και τό σύμπαν έτουρτουρίζε; Τις ώρες αυτές που κάθε λογικός άνθρωπος έπρεπε να βρίσκεται στο ζεστό του κρεβάτι, παραδομένος στη θαλπωρή του παπλωμάτος, οι διευθυνταί των θεάτρων μας καλοῦσαν να ίδουμς δράμα, ή—όπερ χειρότερον, λόγω της έποχής—έπιθεώρησι. Και να φύγουμε κοντά ξημερώματα, ξεπαγιασμένοι από τό έργο και από τό κορφο του σκληρού άθηναϊκού χειμώνα. Γι' αυτό και δεν πηγαίναμε. Γι' αυτό και οι θεαταί των χειμερινών θεάτρων έμετρώντο στα δάχτυλα τό πολύ των δυό χειρών και οι θιασάρχαι μιλούσαν συνεχώς περί «θεατρικής κρίσεως». Μόνον άνθρωποι παλαβοί, ή έξ έπαγγέλματος νυκτόβιοι, πηγαίναν στο θέατρο.

Από την άποψη αυτή όφείλουμε εύγνωμοσύνη στον πόλεμο, που όποχρέωσε τους θεατρώνας ν' άνοιγουν την αυλαία στις έξη και στις έφτά. Έτσι οι αΐθουσες των θεάτρων έγέμισαν από κόσμο. Άποδείχτηκε με τον πειό πεσιτικό τρόπο ότι, όσο κι' άν τον λέμε ξενύχτι, ό άθηνάιος, τό χειμώνα τουλάχιστον, θέλει να κοιμάται ό άνθρωπος. Δεν έννοεί νά θυσιάσει τον ύπνο του για τό θέατρο. Θα πήτε ίσως ότι και στο θέατρο πολλές φορές, βοηθούντος και του έργου, κοιμούνται μιá χαρά. Άλλά γιατί να πληρώνη εισιτήριο γι' αυτό, ενώ μπορούσε να κοιμάται στο σπίτι του δωρεάν; Γι' αυτό, έχω τη γνώμη ότι, και όταν με τό καλό τελείωση ό πόλεμος, δεν θα βρεθί κανένας παλαβός θεατρώνης να ξαναγυρίσει στις παλές του συνήθειες. Το χειμώνα τουλάχιστον. Γιατί, τό καλοκαίρι, είνε άλλη υπόθεση. Όχι θέατρο άντι ύπνου. Άλλά και θέατρο και ύπνος.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΛΥΡΙΚΟΝ: "ΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ", ΑΝΔΡΕΑΔΗ: "Η ΚΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ"

Κριτικό σημείωμα του κ. ΒΑΣΟΥ ΣΑΜΠΑ

Τό έσκόνημα των θεατρικών ραφιών συνεχίζεται. Δύο ακόμη παληά έργα για τα έγκαίνα και της νέας, της καλοκαιρινής, περιόδου. Και τά δύο παρμένα από τό πλούσιο σε πνεύμα και σκηνική τέχνη γαλλικό ρεπερτόριο. Διαφορετικά σε σχολή, γνώρισαν ώστόσο τους ίδιους θριάμβους στον αιρό τους και τό παρελθόν τους. Αυτό έκαμε τους δυό άθηναϊκούς θιάσους που τά άνέβασαν, να τά πάρουν από την ήσυχία τους και ν' άρχίσουν μ' αυτά την σαιζόν του ήπαίθρου. Έκαμαν καλά, έκαμαν άσχημα; Αυτό τό ξέρουν τά ταμεία τους και τό κοινό που γεμίζει κάθε μέρα τα δυό θέατρα. Και τά δυό αυτά δείχνουν να είνε πολύ ίκανοποιημένα, σε τρόπο που στην κριτική νά μη μένη παρά ή αϊώνια—κατά τους θεατρικούς έπιχειρηματίες—γκρίνια της, τό μεγαλείτερο, δλοένα, παράπονο της, τόσο για τά μετρίότητα της έχχωρίας παραγωγής, όσο και για την άνευ δρων παράδοση του θεατρίζομένου κοινού μας στη συνβατικότητα της έποχής. Είνε της μόδας, βλέπετε, οι συμπόδιαμοι κι' άς μάλιστα έξω ή πιο άδιάλλακτη σύγκριση συστημάτων και άπόψεων για τη ζωή: πώς πρέπει να γίνει και πώς πρέπει να γίνει. Έχουμε ένα πρώτης τάξεως έμφυχο δίκαιο, τόσο στο σοβαρό όσο και στο έλαφρό θέατρο, έχουμε καλλιτέχνες που θά τους διεκδικούσαν, άν τους έγνώριζαν, τό ένδοξότερα παλαιοσέικα του κόσμου και τους άφήνομα να παραδέχονταν συχνά μέσα στην πιο κονισαλέα θεατρική ρουτίνα. Τα λέω αυτά περισσότερο βέβαια, για τό «Τρελλοκόριτσο» και λιγώτερο για τό κλασσικό πιά έργο του Σαρντό. Μπορεί ό ρόλος της Κολέτ, στο πρώτο να είνε, ότι ακριβώς χριστίζεται για την μοναδική μας, «έν ζενό» την χαριτωμένη και ελόδροση Κα Βάσο Μανωλίδου, και ό ρόλος του Μωρίς τό ίδιο για την λεπτότητα, την κομψότητα θάλασσα, της εμφάνισής και του παιξίματος ενός Γάλλου Παπα, άλλα δεν φτάνουν οι λόγοι αυτοί για να νεκραναστήσουν, ότι θάπρεπε πιά νά έχη ξεχαστή τηλεοπτικά. Όπωςσδήποτε, τό «Τρελλοκόριτσο» άνεβάσθηκα και παίχτηκε πολύ καλά από τον θίασο του Λυρικού με βάσι τό περίφημο τρίγωνο: Μανωλίδου-Παπαξ-Γιαννίδη. Έσχεριστά θάπρεπε να αναφερθούν ό κ. Άπ. Άδθης για την διάπλαση του χαρακτηριστικώτατου τύπου του Οδονοφρύου Πεγκουά και ή λαμπρή χαρακτηριστικά Κα Άνθή Μηλιάδου, ός Άγλαΐα. Γέλασε πολύ ό κόσμος και με τον δαμασκάτη στον μπουφόνικο μάλλον ρόλο του άστουνομικού.

Γιά την Κα Κατερίνα Άνδρεάδη, θάχε να πη κανείς ένα από τά τά δυό: ή ότι είνε μιá μεγάλη καλλιτέχνης ή ότι ξέρει να δαλέγη τους ρόλους της. Άν παραδεχτούμε τό πρώτο, εΐμαστε μέσα και ως πρός τό δεύτερο. Υπήρξε

κυριολεκτικά μιá σπουδαία «Κα δεν με μέλει», μολοντί στιγμές-στιγμές χωρίς την άπαιτουμένη ζωηράδα, τό μπρίο, θάλασα που είνε συμφώνος με τον ιδιότυπο ρόλο της. Όπως και νάναι όμως, άξιζε όλο τό θαυμασμό του κοινού και τη θερμή των χειροκροτημάτων του. Άπέδωκε γαμάτο ψυχή τον μεγάλο αυτό γυναίκετο τύπο των Ναπολεόντειων χρόνων. Σκόρπισε με την ίδια μαεστρία την συγκίνηση, όσο και την Ιλαρότητα. Δίπλα της ό κ. Άποστολίδης, ένας λαμπρός και βαθειά έρωτευμένος πάντα σύζυγος και Στρατάρχη της Γαλλίας. Εύγενικώτατος, άφογος γενικά ό κ. Χατζίσκος, ός κόρης Νάιπεργκ και σαιπηήριος στη διαγραφή του τύπου του διαβόητου Φουσό ό κ. Κωτσόπουλος. Στόν κ. Βαάκη, δόθηκε, ύστερα από τόσον καιρό ή ευκαιρία να μας κάμη να τον ξαναθυμηθούμε και να τον ξαναθαυμάσουμε. Μολοντί ό ρόλος του Μ. Ναπολέοντος, δεν έφτανε στο έργο τουλάχιστο, του Σαρντό, όλο τό δραματικό του άνάστημα. Οι δ/νίδες Ποδηματά και Σμαράγδα Στεφανίδου, ός άδελφές του Μ. Ναπολέοντος πολύ καλές, ή δίδες στη δραματική σύγκρουση της γ' πράξης. Η σκηνογραφίες, άν εξαιρέσει κανείς την α' πράξη, μέτριες, άτονες και ή 3λη σκηνική έμφάνιση μάλλον φτωχική. Δεν μπορούσε π. χ. να βρεθί ένα κάπως μεγαλιτερο τραπέζι για γραφείο του αυτοκράτορα και μιá λάμπα που να μη θυμίζει πρόχειρη τραπέζαρια παληού άθηναϊκού νοικοκυριού;

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

ΕΝΑΣ ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ

= ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ =

ΑΧ. ΚΟΛΑΣΗΣ

Την παρελθούσα Δευτέρα στηνκατάμεση από διαλεχτό κόσμο αίθουσα του Έλληνικού Όδείου, δόθηκαν οι διπλωματικές έξετάσεις ενός έξαιρετικού πιανιστικού ταλέντου του Άχιλέα Κολάση (τάξεως Φρήμαν), που έτέλεσε με μεγάλη τέχνη και μαεστρία ένα έξαιρετικά δύσκολο πρόγραμμα. Τελειώνοντας ό νεαρός βιρτουόζος πιανίστας άπεθεώθη κυριολεκτικά από τό πυκνό του ακροατήριο κι' έδέχθη τά συγχαρητήρια των μελών της έξεταστικής έπιτροπής, που άπετελείτο από τους κ. κ. Σφακιανάκη, Βάρβογλη, Ψαρούδα και Εύαγγελάτο, βραβευθείς παμψηφεί με πρώτο βραβείο και με διακρισι χρηματικής άμοιβής ενός έκατομμυρίου δραχμών. Ο Άχιλέας Κολάσης, μαθητής του κ. Φρήμαν, είνε άδελφός του έξαιρετικού μαέστρου Βύρωνος Κολάση και γνωστός στο κοινό μας από διάφορα ρεσιτάλ του στο Ρ. Σ. Άθηνών.

χ.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ηρθαν τά χελιδόνια και μου φέρανε κάποιες άγάπης ξεχασμένης καρδιοχτύπι κάποιες μορφές λησμονημένης τή άνάμνηση κάποιες χαράς που σβύστηκε στη λύπη.

Χτές ή γαλήνη της αὐγής. Και σήμερα τό σύθαμπο της νύχτας θά μας ζήσει κι' αύριο πώς ξέρει; Σώπα! Άς μη μιλά...

Για δές. Έν' άστρο νέο φάνηκε κι' έν άλλο πάει να [σβύσει... ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΑΪΡΗΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΟΡΩΔΙΕΣ

“ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΨΑΣΚΗ,”

Ένα χορωδιακό συγκρότημα που άκούμς τακτικά κάθε εβδομάδα από τον ραδιοφωνικό μας Σταθμό, είνε και ή «Χορωδία Καψάσκη» υπό την διεύθυνση του κ. Σπ. Καψάσκη.—Τά δυό της τμήματα, Γυναικετο και Άνδρικό, άποτελούνται άπό: Γυναικες: Μ. Μωραΐτου, Ν. Καρακώστα, Ε. Μενάνδρου, Κ. Σκαλκώτα, Α. Ραφαηλίδου, Φ. Τριανταφυλλίδου, Α. Σιώρα, Σ. Καλαζήμου, Α. Τριανταφυλλίδου, Μ. Φιλιπποπούλου και οι κούριοι: Γ. Σταφυλοπάτης, Χ. Ρεβεζούλης, Μ. Τζούμας, Δ. Μένανδρος, Ο. Παράκης, Ε. Τερζής, Α. Λασηθιωτάκης, Γ. Φατούρος, Α. Κουτογιαννάτος και μέσα στα τρία μόλις χρόνια της ίδρύσεώς της, ή χορωδία αυτή έχει να μας παρουσιάσει μιá αξιόλογη έργασία. Ένας από τους κυριότερους σκοπούς του συγκροτήματος αυτού είνε και ή άνάβιωση της παληάς καντάδας τόσο της Άθηναϊκής, όσο και της Έπιτανησιακής από τό άνδρικό του τμήμα, ενώ παράλληλα και τό τμήμα αυτό και τό γυναικετο, περιλαμβάνουν στις συναυλίες τους και άλλα έργα Έλλήνων και ξένων συνθετών. Έτσι τό άρκετά ως τώρα πλούσιο και πολυποίκιλο ρεπερτόριό τους, μάς χαρίζει πάντα όμορφες μουσικές απολαύσεις. Για όλους αυτούς τους λόγους και, μάλιστα τό επιμαλημένο γούστο, που διακρίνει τις έκτελέσεις της χορωδίας αυτής, μάς δίνει τό δικαίωμα να 'έλπίζουμε πολλά για την καλλιτεχνική της εξέλιξη εις τό μέλλον. Γ. ΚΥΚΛΑΔΙΤΗΣ

ΤΕΧΝΗ - ΝΕΙΑΤΑ - ΜΟΥΣΙΚΗ

Προχτές—Τετάρτη—έκαμε έναρξη των παραστάσεων του τό καινούργιο μουσικοθεατρικό συγκρότημα «ΤΕΧΝΗ—ΝΕΙΑΤΑ—ΜΟΥΣΙΚΗ» που στεγάστηκε στο συμπαθητικό Θεατράκι της συνοικίας Βύρωνος «ΒΥΡΩΝ». Το συγκρότημα, καθώς τό λέει και ό τίτλος του, άποτελείται όλο από νεαρούς σπουδαστάς δραματικών σχολών και της έπί το πόν την καλλιτεχνική Διεύθυνση του κ. Άλέκου Παγουλάτου. Ο Άλέκος Παγουλάτος, είν' ένας νέος σκηνοθέτης όποκνητής κι' έμφυχωτής της προσπάθειας αυτής του ξεκινήματος των νέων που καθώς φαίνεται έχει προσόντα ειδικώτερα για τό άνέβασμα τέτοιου είδους έργων. Το είδος π' άνεβάζουν—τό θέατρο όποπιτλοφορείται «Βαριετέ» για τό ζήτημα της άδειας των ήθοποιών—δεν είνε τό γνωστό των Βαριετέ, ούτε και τό πολύ γνωστό της έπιθεώρησης. 5 μεγάλα σκέτες σχηματίζουν τό κορμό του έργου που γεμίζονται με νομμεράκια, μονόλογους, τραγούδι, χορευτικά κτλ. Του θιάσου μετέχουν ή καρτερίστα του Έθνικού μας Θεάτρου Εύα Εύαγγελίδου, ή δις Παπαζαφειροπούλου, και οι κ. κ. Άντ. Παγουλάτος, Δάνος Γαβριηλίδης, Ντ. Ήλιόπουλος, Τάκης Μηλιάδης και τό τραγουδιστικό ντουέτο Βισβάρδης—Σείτανιδης. Την όρχήστρα διευθύνει ό κ. Τάκης Γαϊδέμπεργερ. Γ. Ι. ΑΝΝΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΡΜΗΣ

Τηλέφωνον 53,453 ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΦΩΦΩΣ ΛΟΥΚΑ ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΡΙΔΗ ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ Σύμπραξις: ΜΠΕΜΠΑΣ ΔΟΞΑ Καλλιτεχ. Διεύθυνσις Ι. ΔΙΑΝΕΛΟΥ Συμετέχουν: ΦΙΤΣΑ ΝΤΑΒΟΥ—Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ—Μ. ΚΑΖΑΝΤΖΗ—Δ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ—Δ. ΚΙΟΥΣΗΣ. Κομπέρ: Κ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ ΡΙΤΣΑ και ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ και ή ΑΝΝΑ ΓΚΑΛ Χορευτής -- χορογράφος ΦΡΙΤΣ ΦΛΕΡΥ Χορεύτρια ΕΛΙΤΑ Στά τραγούδια του έλληνικού λαού ή ΦΡΟΣΩ ΚΟΚΟΛΑ Ντιζέξ: ή βασίλισσα της τζάζ ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ Σκηνογραφίαι Σ. ΔΟΞΑ Όρχήστρα τζάζ: Γ. ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ Όριαμβευτικά Παραστάσεις με την καινούργια σατυρική έπιθεώρησι του ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΙΑ Μουσική: Γ. ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

ΘΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ ΘΙΑΣΟΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ-ΜΟΥΣΟΥΡΗ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ή μεγάλη μας έπιτυχία ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΘΕΟΣ ΣΕ 5 ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΕΡΟΚΕ = ΛΟΥΞ = (ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ) Καταπληκτικές πιέννες σημειώνει ή θριαμβεύουσα ύπερεπιθεώρησις Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΤΩΝ κ. κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΣ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Μουσική Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Κάθε μέρα δύο Παραστάσεις

Κάθε μέρα θρίαμβος με τό άρτιώτερο μουσικοθεατρικό συγκρότημα ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Μουσική Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Άλλαγή προγράμματος κάθε Δευτέραν

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

(Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)
νατη. Γιατί αυτός τ' αγάπησε το θέατρο, πόνεσε γι' αυτό κι' εργάστηκε ακούραστα για την ανήψισί του. Είναι ένας από τους στυλοβάτες του θεάτρου μας.

Όταν τελειώσει τις πρόβες του για το θέατρο, και μετά την παράσταση τις ώρες του τις ελεύθερες, τις περνάει γράφοντας στίχους. Σ' αυτούς εκδηλώνει το έσω-τετικό του κόσμο και γράφει, ότι ζή, ότι βλέπει και ότι αισθάνεται. Και να ένα παράδειγμα: Διαβάστε το πιο κάτω ποιήμα του για να πιστέψετε και μόνοι σας.

Το τιτλοφορεί «Το κοιμητήρι μου» και είναι ένα ποιήμα βγαλμένο μέσα απ' τη ζωή του που το έχει ζήσει και που το ζει ακόμα: Διαβάστε το!

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ ΜΟΥ

"Ένα σεντούκι μες την κάμαρη μου από τα χρόνια σκοροφαγώμενο. Π' έχω τον κάθε τύπο μου κι' ένα κομμάτι απ' τη ζωή κείνεται ξεχασμένο σε μιά κάρη.

"Όταν τ' ανοίγω βλέπω ένα πιό κάτω έναν άλλο τραπέζι του έναν ξυπόλητο άλχητη δλους γλυκά τους καμαρώνω και άθελά μου τρέχει κάποιο δάκρυ.

Τους έζησα και πήρα δάφνης γι' αυτούς, γιατί δεν είναι πέθαμένοι είναι άθνατοι οί δοξασμένοι κι' όσο κι' αν τρέχουνε γοργά τα χρόνια μακραίνει κι' αυτονόνη η ζωή τους.

Κι' αν κάποτε άποστάσω θά από τους θεατάς μου μιά χάρη τους τύπους μου να βάλω μα-

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΟΥ ΚΛΗΜΗ

Ποιος δεν γνωρίζει τ' όνομά του; Ποιος δεν έχει παρακολουθήσει έργα του; Ποιος δεν έχει διαβάσει στις εφημερίδες και τα περιοδικά, σάτυρα, σαρκασμό, στίχους του, τύπους που δημιουργεί από τη σύγχρονη Αθηναϊκή ζωή των σαλονιών και της αγοράς; Πόσες φορές δεν χειροκροτήθηκε απ' το θεατρόφιλο κοινό για τις πνευματώδεις θεατρικές του δημιουργίες, που έχει παρουσιάσει από το 1919 μέχρι τα σήμερα; Τ' όνομα ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ, είναι συνηθισμένο με το μουσικό μας θέατρο και δίκαια θεωρείται βετεράνος του

Σ' όλα τα θέατρα των Αθηνών έχουν παίξει 106 έργα του. Το θέατρο «Λαού» το 1919, παρουσίαζε στους Αθηναίους την «Αυτόκτονη», (Σκέτες μονόπρακτο) και έσοκιμάζοντο στο βάπτισμα της επιτυχούς θεατρικής του σταδιοδρομίας. Μετέπειτα και, κάθε χρόνο, επικοινωνά με το αγαπημένο του κοινό, που του προσφέρει την τέχνη με τα πλούσια δώρα, που τον προϊέσαν, το ταλέντο του και ή πλαταιό μόρφωσή του, από τη γνώση της ελληνικής φιλολογίας και των τριών ξένων γλωσσών που χειρίζεται: μ' εύχρηστα, όπως και την ελληνικήν. Μετέφρασαν τον Ίψεν και συχνά πολλά έργα Γερμανών, Γάλλων και Άγγλων θεατρικών συγγραφέων άνεξάρτηκαν κατά την άριστοτεχνικήν μετάφραση του κ. Γιαννουκάκη.

Τά έργα του «Ο Κόκκινος Μύλος» (Επιθεώρησης 1926), «Τα παρασκήνια» (Επιθεώρησης 1930),

«Η Κουμπάρα μας» (Όπαρέττα 1932), «Η Κεραμόδα» (Επιθεώρησης 1933) «Η Αλεπού» (Επιθεώρησης 1934), «ΜΟΥΒΙΤΟΝ» (Πρόβα 1935), «Η Νυχτερίδα» (Πρόβα 1935), «Η Πέρδικα» (Επιθεώρησης 1937), «Οι τρεις Σωματοφύλακες» (Ηθογραφία 1939), «Κωμωδίες της Ζωής» (Επιθ. 1940) «ΖΟΥΡΝΑΛ» (Επιθ. 1942), «Βιταμίνες Χ» (Επιθ. 1942), άφησαν έποχή στη θεατρική κίνηση του τόπου μας.

Ο Δημήτρης Γιαννουκάκης, είναι από τους πρωτοπόρους της δημιουργίας του θεατρικού είδους της επιθεωρήσεως και παρουσίασε για πρώτη φορά στην Ελλάδα από το θέατρον «Άλικης» το 1935 την επιθεώρηση χωρίς μουσική «ΜΟΥΒΙΤΟΝ» (Πρόβα), με τόση επιτυχία, ώστε απέσπασε την επιδοκιμασία των κριτικών και του κοινού. Κάποτε, ή ιστορία του θεάτρου θά έκτιμήσει την αξιόλογη συμβολή του κ. Γιαννουκάκη, στην ανάπτυξη και την εξέλιξη του θεατρικού είδους της επιθεωρήσεως, που είναι προϊόν καθαρώς ελληνικών.

Τά τραγούδια του, που έχουν κυκλοφορήσει από τα διάφορα έργα του, έχουν σημειώσει την μεγαλύτερη επιτυχία, γιατί τους στίχους του τους έμπνεύσει από το πηγαίο ποιητικό του αίσθημα—είναι ποιητής—και την μουσική την γνωρίζει, γιατί και ο ίδιος είναι μουσικά κατηρητισμένος και παίζει πολύ καλό πιάνο. Το θεατρικό του ταλέντο το κληρονόμησε από τον πατέρα του και ή κλίση του αυτή τον κατέκτησε και δεν άκολούθη-

σε τον Νομικό κλάδο που σπούδασε. Από την ποιητική του συλλογή «Θλιμμένοι και Εύθυμοι Σκοποί», που έχει έτοιμη προς έκδοση, διαφαίνεται ανάγλυφος δλόκληρος ό πνευματικός και ψυχικός του κόσμος, που άποτελεί τα κοινάματα των δημιουργικών του έμπνεύσεων. Μέσα από τα τραγούδια του αυτά, διαφαίνονται τα συναισθήματα που συνεκλόνησαν τη ζωή του και άπετάξασαν σταθμό για τη πνευματική του παραγωγή. Η εθνομορφία του κ. Γιαννουκάκη, που εκδηλώνεται στο θέατρο και τη δημοσιογραφία, κρύβει έναν δλόκληρο κόσμο παρασκηνίων, χωρίς τη μάσκα της εθνομίας και την άρτυρωτή χαρά. Έρωε ό ίδιος των συγκροσμένων αίσθημάτων και συναισθημάτων της ψυχής του, με το πρόσχαρο μειλίγμα μιάς παροδικής εστυχίας του και άλλου με το βάρος της άπογοήτευσής γιά τ' άπατηλά όρατα όνειρα των χιμαίρων, που τά λικνίζει με την ναρκισσομένην αυταπάτην των καλλιτεχνικών του δραματισμών, χαίρεται και ποιά μ' εθαιοθρίσιν καρδιάς μικρού στρούθου τις άνοίξεις και τους χειμώνες των ψυχικών του καταστάσεων. Αυτός πρέπει να είναι ό καλλιτέχνης, που στο πρόσωπο του κ. Γιαννουκάκη άντιπροσωπείται άπόξια. Πάνω απ' όλα τά έργα του, κολακεύεται να δοντεί, πώς το μεγαλύτερό του είναι ό 16της γιούς του, που γι' αυτόν άποτελεί την τρυφερότερη εκδήλωση της δημιουργίας της ζωής του.

ΣΩΤΟΣ ΚΛΗΜΗΣ

ΜΑΝΟΝ

Ό συναισθηματικός κόσμος στην ούσια του παραμένει τó άμεταβλητότερο σημείο της ανθρώπινης εξέλιξης. Όλα τά έργα τέχνης τά όποια θεμελίωσαν την κεντρική τους ιδέα άπάνω σ' αυτό τó βασικότατο ψυχολογικό άξίωμα, όρθώνονται παμμένιστα όγκολιθικά σύμβολα, που έξαγγέλιον όπεράνω συνθηκών και έποχών, δλες τις πανανθρώπινες ψυχικές και όμαδικές πραγματικότητες. Πόσες γενεές δεν έχει συγκινήσει ή άλυβερή ιστορία της «Μανόν Λεσκώ» σάν μυθιστόρημα και σάν μελόδραμα! Την αλόνια αυτή ή παναλαμβανόμενη Ιστορία ό Massenet με την γνωστή μουσική φινέτσα που τόν διακρίνει, την έτόνωσε σκηνικά με μιά άνάλαφρη φωνητική μελωδικότητα και όρηστρική έπεξεργασία που μόνο ένα Γαλλικό πνευμα με την όρμέμφυτη του ευγένεια και χάρη θά μπορούσε να τεχνουργήσει. Άνησυχίες, πόθοι, μίσοι, άγάπες, άνάκατες με φρούδες μεταμέλειες μιάς όλάκαιρης ζωής, παρελαύνουν μεθοδικά, με μιά άπίστευτη μεταδοτική ικανότητα, σάν τραγικά φάσματα μοιραία μέσα στη μεθυστική μουσική άτμοσφαίρα του έργου. Η κ. Ζώη Βλαχοπούλου, ός Μανόν άνεδείχθη στη δωδεκάτη δύναμη μιά όπερτέλεια Καλλιτέχνης. Όλόδροση φωνή, με καταπληκτική τονική ακρίβεια, άραβούρησε μελωδικά όλες τις συγκλονιστικές μεταπτώσεις της «Μικρής Μανόν», συγχρονισμένα με μιά περίφημη μιμική έπίδειξη ότητα. Ό κ. Μ. Κορώνης, ός ός Cziens ήταν σημαντικώτατος. Ό φωνητικός συντελεστής έναρμονισμένος με την αξιόλογη μιμική του ικανότητα τον άνείδειξαν ίδίως στη Σκηνή του «Σεμινάριου», ός ένα αξιόλογο μελοδραματικό στοιχείο του τόπου μας. Οί κ. κ. Καλογεράς, Παπαχρήστος, Τερζής, Κοτομάτας, στός ρόλους των ήσαν άρκετά καλοί. Άξίος συγχαρητηρίων ό κ. Ζωγράφος γιά τά όραιώτατα σκηνικά του και ίδίως γιά τά κουστούμια, καθώς έπίσης και ό κ. Μ. Βούρτσος γιά τη μελετημένη χορωδία. Ό κ. Άντ. Εύαγγελλάτος, διήύθυνε την όρηστρα άρκετά συγκαταήματα, δημιουργώντας με τη φωνητική του άντίληψη, όλη τη μουσική λεπτότητα και χάρη του περιφημου τούτου μελοδράματος. ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Μιά έρασιτεχνική παράστασις στη Νέα Ίωνία

Την 9ην Μαΐου έ. έ. έδόθη μιά παράστασις στη Ν. Ίωνία, εκ μέρους έρασιτεχνών της πόλεως με τη «Δασκαλίτσα» του Nicodemi, όπερ των άπόρων Φυματικών. Την διοργανώσαν έχεν αναλάβει ή Λαϊκή Έπιτροπή με την προτασία του διοικητού Χωροφυλακής κ. Ζαβού. Παρέστησαν, μεταξύ άλλων, ό Άρχιεπίσκοπος της πόλεως, ό Διοικητής χωροφυλακής, ό πρόεδρος της Λαϊκής Έπιτροπής και πλήθος κόσμου.

Οί Έρασιτέχνες, οί όποιοί έσημείωσαν έξαιρετικήν επιτυχία ήσαν οί έξής: Γερασ. Τσαγκαμίλης, Γιάννης Παταζόπουλος, Άνδρ. Στρούγος, Γιάννης Γεωργαντζίκης, Δ. Γαβαλάς, Άθρα Καμβάκη, Άννα Κουτράκη, Εύαγγελία Δημητριάδου και ή χαριτω-

μένη μικρούλα Ά. Τοπακά. Όμολογώ ότι τó παίξιμό τους ήταν τόσο όπεροχο που δίκαια θάλαγε κανείς, ότι έβλεπε έπαγγελματίας ήθοποιούς στη σκηνή και όχι έρασιτέχνες. Αξίζει ν' αναφέρει ιδιαιτέρως τον κ. Γιάννη Παταζόπουλο και τη Δίδα Εύαγ. Δημητριάδου, οί όποιοί είναι δύο μεγάλα ταλέντα. Την σκηνοθεσία του έργου ή όποια ήτο άψογος, έχεν αναλάβει ό κ. Γ. Μαδονής, την δε σκηνογραφία—μιά σκηνογραφία έρκετά καλή—ό κ. Φανάκης. Και γενικά την καλλιτεχνική έπιμέλεια και τó ύποβολείον συνάμα ό κ. Ξανθόπουλος. Συγχαίρω άπαντας διά μίαν φοράν άκόμη μέσω τού «Καλλιτεχνικού Κόσμου» κι' εύχομαι όπως οί ευγενικές τους προσάψεις εύρουν άπλήρησιν και σ' άλλους νέους της σημερινής έποχής. ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΟΥΝΗΣ

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΜΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Πεταλούδες που ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ Στο Φως

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Άφησε θυμωμένος και έβγυκε απ' τó δωμάτιο. Η άδελφή της, ή Μαίρη, έδιάβαζε εξαπλωμένη σε μιά πολυθρόνα κι' ό ξάδελφός τους, ό Στέφανος, αυτός έκανε πώς δεν άκουσε τίποτα απ' όλη τη συζήτηση, γιατί δεν τον συνέφερε ν' άκούση. Αυτός ήταν άλλως τε ή πέτρα του σκανδάλου. Αυτός, ό Στέφανος έχεν ανακαλύψει εξαχνικά πώς εχε ταλέντο γιά ήθοποιός και—άνεξάρτητος από οίκογένεια και περιουσία—έχεν έγγραψει πρό δύο χρόνων στη δραματική σχολή. Η άλήθεια ήταν πώς εχε μεγάλη κλίση. Κι' οί καθηγηταί του και οί συμμαθηταί του, τó άνεγνώρισαν κι' αυτός πιά, τó 'χε πάρει άπάνω του. Έτσι, ό Στέφανος εχε πείσει την Έλσα να βγούνε μαζί στο θέατρο. Έκείνη, στήν αρχή, εχεν ένδοιασμούς: —Μά λές καύμενε να 'χω έπιτυχία; —Τί λές Έλσα μου; Με την όμορφα σου και την ό-

μορφή σου φωνή; —Κι' ό μπαμπάς; —Στίς αρχές θά γκρινιάση λίγο μά ύστερα θά πειστή... Γιατί να μην πειστή; Τ' είναι τó θέατρο; Μπα μπουλάς να σέ φάη; Τόσα και τόσα κορίτσια καλών οίκογενειών έπάτησαν αυτές τις προλήψεις... Και στο κάτω-κάτω, μιά γυναίκα σάν δεν θέλει, δεν γίνεται πρόστυχη, ούτε εύκολη λεία του καθ' ένός. Δεν σου λέω, πολλοί θά σου ριχτούν, θά συναντήσης πολλές πίκρες, θά περάσης από άπογοητεύσεις... μά με την έπιμονή σου και την άλια σου θά νικήσης Έλσα μου... Η άκαταμάχητη εύγλωττία του Στέφανου εχε κάνει την Έλσα σκεπτική. Άρχισε να πηγαίνει στα θέατρα, συχνότερα. Έβλεπε πιά με άλλο μάτι μιά παράστασι. Προσάθησε να γνωριστή με ήθοποιούς. Τό πράγμα δεν ήταν δύσκολο. Ό Στέφανος, σάν μαθητής της δραματικής σχολής εχε κι' όλας άρκετές γνωριμίες στο θέατρο. Κι' ένα άπόγευμα, έπροσκάλεσε μερικούς στο σπίτι του γιά μαστίχα. Αυτό φυσικά γινότανε γιά χατήρι της Έλσας και κρυφά από τον πατέρα της. Τό άπόγευμα έκείνο ή Έλσα έγνώρισε πολλούς ήθοποιούς. Τόν Πετρίδη τόν περιφημο δραματικό τού έθνικού θεάτρου, την Κόρα Λουδάρη, την χαριτωμένη συμπερέττα της όπερέττας, μιά

ντιζέ της μόδας την Μαρού Σαρμάν (αυτό ήταν ψευδώνυμο της Μαριούλας Παρσαρμανταί) και δυό τρεις άλλους. Θέμα της συζήτησεως ήταν—τί άλλο—τó θέατρο. Ό Στέφανος παρουσιάζοντας στην Έλσα στους φίλους του καλλιτέχνες, εχε πεί την μοιραία φράση: —Η εαδέλφη μου δνίς Έλσα Μαρκή, που δεν βλέπει την ώρα να βγη στο θέατρο... Όλοι βρέθηκαν πρόθυμοί να συχαρούν την Έλσα γιά την σκέψη της, πλην τού Πετρίδη, τού δραματικού ήθοποιού τού Έθνικού, που της ειπε σοβαρά: —Όχι δεσποινίς. Να μη βγής. Τό θέατρο είναι όμορφο μόνον απ' έξω... Να τó βλέπετε από μακριά... Μην τó πλησιάζετε και κυρίως, μην τó γνωρίζετε από μέσα... —Γιατί κύριε Πετρίδη; —Τό γιατί, έγω πρέπει να τó ρωτήσω. Γιατί θέλετε να γίνετε ήθοποιός; Γιατί θέλετε τó χαριτωμένο σας κεφαλάκι να γεμίση με χιλίες έννοιες, τόσα βάσανα, με πίκρες με άπογοητεύσεις; Γιατί; Η Δώρα, ή συμπερέττα της όπερέττας, έμπήκε στη συζήτηση: —Μά γιατί την άπογοητεύεις την δεσποινίδα; Μά, δεν σου λέω τó θέατρο εχε πίκρες και στεναχώριες πολλές μά έχει και στιγμές... —Τόσο λίγες... διέκοψεν ό Πετρίδης. —Λίγες μά άπλήρωτες. Στιγ-

μές εύτυχίας, στιγμές μεθυσίου και χαρής από την έπιτυχία, στιγμές που κι' αν είναι λίγες, σε κάνουν να ξεχνάς τις άλλες, κι' άς είναι πío πολλές. Ό Στέφανος νόμισε πώς έπρεπε να μπη κι' αυτός στη συζήτηση: —Η Έλσα δεν είναι κορίτσι χωρίς μυαλό και δίχως αυτοπεποίθησι. Αν άποφάσισε να βγη στη σκηνή, τó κάνει γιάτι άγαπά την τέχνη και τίποτ' άλλο... Στενωχώριες τó έξερι πώς θά περάση μά είναι βέβαιη πώς θά νικήστó τέλος... —Αυτές οί νίκες είναι ή καταστροφή μας, ειπε ό Πετρίδης... Δεσποινίς μου, άκούστε με κι' έμένα. Μην βγήςτε στη σκηνή. Δεν θά πρέπει να πικράνετε τά τόσο όμορφα νεανικά σας χρόνια... Κι' αλλάζοντας ύφος, συνέχισε: —Από τó σπίτι, σάς αφήνουν; —Κάθε άλλο κύριε Πετρίδη. Ό μπαμπάς μου έκανε δλόκληρη σκηνή... —Βλέπετε λοιπόν; Δεν θά έχετε μόνο σεΐς δικές σας πίκρες μά θά ποτίσετε πίκρες και τούς δικούς σας... Κι' αν ό πατέρας σας έπιμείνει: —Η Έλσα δεν έδίστασε: —Θά φύγω από τó σπίτι!.. (Άκολουθεί)

Συνεχίζουμε και στο σημερινό μας φύλλο τις έντυπώσεις, από τον περίπατό μας στα Αθηναϊκά θέατρα και «Βαριετέ».

Με ιδιαίτερη χαρά είδαμε πώς με τη βελτίωση του καιρού όλα σχεδόν τα θέατρα και «Βαριετέ» σημειώνουν καταπληκτικές πιέννες. Τό θεατρόφιλο κοινό της Αθήνας

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΟΙ ΠΙΕΝΝΕΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΚΑΙ «ΒΑΡΙΕΤΕ,, !!! ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΣΤΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ ΔΗΜΗΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΗ - ΤΡΑΓΟΥΔΙ - ΠΝΕΥΜΑ - ΚΕΦΙ - ΓΕΛΟΙΟ - ΧΟΡΟΣ

== Έντυπώσεις από ένα περίπατο στα μουσικά μας Θέατρα ==

Η πάντοτε μπριόζα πρωταγωνίστρια του μουσικού μας Θεάτρου ΦΩΦΩ ΛΟΥΚΑ που χαλάει κόσμο στο θέατρο «Ερμής».

πιστό στις παραδόσεις του, όπως και κάθε άλλη χρονιά τρέχει μ' ένθουσιασμό για να χειροκροτήσει τους αγαπημένους του άσσοις της σκηνής στις νέες του δημιουργίες.

Την περασμένη Τετάρτη, άνοιξε τó θέατρο «Ερμής» με τόν θίασο Πέτρο Κυριακού, Φ. Λουκά, Ι. Σπαρίδη με την καινούργια σατυρική έπιθεώρηση «Ελληνικά Τοπεία» του Γιαννουκάκη, μουσική Μυρογιάννη.

Ο διαλεχτός μας συνεργάτης και μοναδικός χιουμορίστας, γνωστός για τόν έξαιρετικό του στίχο και τήν άφθαση σάτυρά του, έδικαίωσε κάθε πρόβλεψη.

Ανεξάντλητος σέ κέφι και όμορφα εύρηματα, γεμίζει μία παράσταση με γέλιο, με δροσιά και χάρη.

Εκτός από τά σατυρικά του νούμερα, ό Γιαννουκάκης τήν φορά αυτή μάς παρουσιάζει κι' εκπλήξεις λυρισμού. Τό τραγούδι τής Μπέπας Δόξα, έμπνευσμένο από τήν πολεμική κατάσταση μπορεί να θεωρηθί άριστούργημα στο είδος του.

Έπίσης μία άπαγγελία με

μουσική υπόκρουσι του Σαντορινιάου «Ελληνικά Τοπεία» όπου ό κομψός στίχος του Γιαννουκάκη άμιλλάται με τίσ όμορφες εικόνες που χαρίζει.

Άλλο ένα λυρικό πατριωτικό νούμερο, «Τό Ιδανικό του» (Πέτρος Κυριακού με τήν κόρη του Ρίτσα) άξίζει με τήν μειωθή ιδιαίτερα.

Από τά σατυρικά, άν θελήσει κανείς ν' αναφέρη τά καλύτερα δέν πρέπει να παραλείψη κανένα όλα είναι «καλύτερα». Τό φινάλε τής Α' πράξεως με μιά άτέλειωτη έπιτυχημένη σάτυρα τών παλαιών έργων που άνέβηκαν τόν περασμένο χειμώνα ό Μαστρος τής μόδας με τόν Μιμη Καντιώτη και τήν Φωφώ Λουκά, (τό κοινόν χειροκρότησε ιδιαίτερα τόν Καντιώτη ύστερα από άπουσία τισόσρων έτών από τή σκηνή). Τό κωμικότατο σκέτος «Διανυκτερεύον φαρμακείον» με τόν Σπαρίδη, τό καινούργιο έορτολόγιο με τόν Πέτρο Κυριακού, τό χαριτωμένο νουμεράκι «Άλητεία (δισποινίδες Ρίτσα και Κατερίνα Κυριακού), μιά έπιτυχημένη σάτυρα τής Ρουλέττας με τήν Άννα Γκάλ και τόν Σπαρίδη και τίσά άλλα

και έκλεκτό κόσμο. Τά προγράμματα που παρουσιάζει είναι γραμμένα από τούς διαλεχτούς συγγραφείς Γ. Άση μακόπουλον, Β. Σπυρόπουλον, Π. Παπαδόκα, με μουσική τού συνθέτου και μαέστρου κ. Θ. Παπαδοπούλου. Στο θίασο μετέχουν και κα-

Ο έκλεκτός συνθέτης και μαέστρος τού Θεάτρου «Ερμής», κ. Γ. ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ταχειροκροτούνται στις έμφανίσει τουσ όδημοφιλης κωμικός Ι. Πρινέας, ό αγαπημένος τού Αθηναϊκού κοινού διαλεχτός καλλιτέχνης Β. Μεσολογί τής ό Ρένος Βρεττάκος, ό Κες και Δες Άλεξάνδρα Δέλτα, Σωτ. Ιατρίδου, Δ Γουναροπούλου, Καίτη Κανάκη Α. Άλεξίου, Πόπη, τό χορευτικό ντουέττο Άννη Φραγγούλη, Γ. Κουμαριώτης και ή συμπαιθεσάτη ντιζέζ με τή βελουδένια φωνή, Έλενα Κανόνι. Όμοιος στο «Λούξ» ντουμπλάρον και έμφανίζονται με μεγάλη έπιτυχία οι διαλεχτοί καλλιτέχνες τού «Περοκέ» Κ. Μαυρέας, Β. Αδωνίτης ή Καίτη Ντιριντάουα και ή Κούλα Νικολαΐδου.

Στά «Παναθήναια» τό μουσικό συγκρότημα, Κοκκίνη Μακρή-Άρως Χαντά-Γιάννη Σπάρτακος, με συγγραφέα τόν διαλεχτό συνεργάτη τους κ. Άλέκο Σακελλάριου, συνεχίζει με μεγάλη έπιτυ-

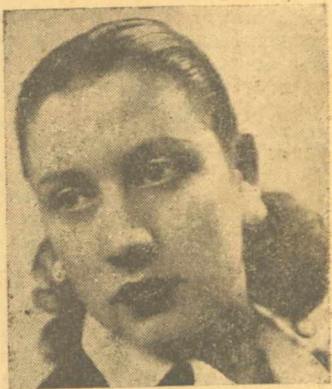
χία τίσ παραστάσεις του. Οι δημοφιλείς καλλιτέχνες, Άρως Χαντά, Μ. Κοκκίνης και Όρ. Μακρής, χειροκροτούνται ζωηρότατα. Όμοιος στο αυτό συγκρότημα έμφανίζονται με μεγάλη έπιτυχία οι κ.κ. Άπ. Γαβριηλίδης, Ά Ιακωβίδης, Κ. Μπαλοδήμας, Δ. Σταρένιος, Α. Διανέλος, ή Αλιαν Λύς Κύτη Άλμα, Πόπη Μέγγουλα, Μαίρη Θωμάκου και τό χορευτικό ζευγάρι Λίνα Άλμα-Γιάννης Φλερύ. Στο τραγούδι έμφανίζεται ή Μιτρούκο και ό τραγουδιστής τής Τζάζ Βάγγος. Κομψεραν σί είναι ό κ. Νίκος Τσουκαλάς. Τήν όρχήστρα τζάζ διευθύνει ό κ. Γιάννης Σπάρτακος.

Τό Βαριετέ τών «Πεύκων», έπιχειρήσει κ Ζερβού, συνεχίζει με μεγάλην κοσμοσυροήν τήν έκτέλεσιν τού δεύτερου προγράμματος που άρέσει πολύ. Έμφανίζονται με μεγάλην έπιτυχία ή Τζένου Σταυροπούλου, Μαίρη Νικολαΐδου, Κατερίνα Λαγού, Μαίρη Βασιλάκη, ό Φραγκίσκος Μανέλλης, Όρέστης Ράλλης ή μικρούλα Σμάρω, ό Μπούμπης ως κομψερανσιέ, τό ακροβατικό κωμικό τρίο διάβολο, ή Ντενίς Κωνσταντίνος άκορντεόν και άλλοι. Η όρχήστρα τών κ.κ. Ριτσιάρδη Μπερέκη, Πλασιάνου τό όλο συγκρότημα και χειροκροτείται.

Τό δροσόλοστο Βαριετέ τής Αθήνας «Όασισ» έπιχειρήσει Γ. Νέγη, Φ. Μιχαλάου, καλλ. Δίσις Χρίστος Δημητρόπουλος, σημειώνει κάθε μέρα καταπληκτικές πιέννες. Έμφανίζονται με μεγάλην έπιτυχία ή Στέλλα Χριστοφορίδου, Μερότη Ιωαννίδου Καλή Καλό, Χριστίνα Θεοδωρίδου και Λίνα Κυριακοπούλου, οι κ. κ. Μητσάρας, Δ. Σιμόπουλος, Γ. Χριστοδούλου, Σ. Θεοδωρίδης και Φ. Φιλίππιδης. Τά χορευτικά ζεύγη Καστρινίου-Λάουρα, Άλμπερτς-Βίβιαν, Γιάννης Φλερύ-Έλλινα Μάρκοβιτς. Σέ άτραξιόν ό Μοσχόπουλος-Χριστιάνος, τρία Μέμφης. Στο τραγούδι ό Πιέρρο Λοβάττι και ή συμπαιθεσάτη ντιζέζ Καίτη Παρίση, ή όποια σημειώνει

μεγάλο σουξέ με τό τραγούδι τού Άττικ, «χωρίς έσένα τό μυαλό μου άργεί» τό όποϊον έξετέλεσεν ή ίδια εις τήν ταινία «Χειροκροτήματα» Κομψερανσιέ ό κ. Χρ. Παπαχρήστος.

Η μεγάλη όρχήστρα Τζάζ διευθύνεται από τόν κ. Γ. Λαζαράτον και οι συνθέσεις όφείλονται εις τόν γνωστόν

Η συμπαιθεσάτη Ντιζέζ ΚΑΙΤΗ ΠΑΡΙΣΗ που θριαμβεύει στην «Όασισ».

συνθέτην κ Μιχαήλ Σουγιούλ. Κλείνοντας τό σημειώμα μας για τά μουσικά θέατρα και βαριετέ έκφράζομεν τήν ικανοποίησιν μας για τήν άριότητα τών προγραμμάτων τους τά όποια πολύ δικαίως σημειώνουν καταπληκτικές πιέννες.

Η Θέκλη Λαζαρίδου στο «Άλσος»

Τό άστέρι τού Ραδιοφωνικού σταθμού Θέκλη Λαζαρίδου έμφανίζεται στο «Άλσος» με μεγάλην έπιτυχία, σημειώνει πιέννες στο σουξέ «Φεύγεις» τών κ. Μάνεση-Σ. Ζουμπέρ.

Ένα πρωτότυπο βιβλίο

Εις όλα τά κεντρικά βιβλιοπωλεία πωλούνται τά τελευταία άντίτυπα τού βιβλίου τού συναδέλφου Μάνου Καραγιαννίδη, «Νικόλης ό Μούτσος», τό όποϊον περιέχει έννεά δροσερά σάν τήν αύρα τής θάλασσας, διηγήματα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μετά μεγάλην τού λύτης ό «Καλλιτεχνικός Κόσμος» άναγκάζεται να στερηθί τής πολιτίμου συνεργασίας ένός έκλεκτού συνεργάτου του, τού οικονομικού διευθυντού του κ. Ηρ. Ρεβεζούλη, παρατιθέντος.

Συνεπώς, πάντες οι έχοντες οίανδήποτε δουλσίαν με τόν «Καλλιτεχνικός Κόσμος» παρακαλούνται όσως συννοούνται μετά τού κ. Δ. Περαντζάκη ή τού Διευθυντού κ. Α. Τσόγκα.

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

Συνέχεια άπ' τήν 1η σελίδα 1940. Έκτοτε δέν άνοιξε πλέον ή «Μάντρα», από έλληψι διανοουμένου κοινού, πού, ως γνωστόν, άποτελούσε πάντοτε τό πλήρωμα τού κλυδωνιζομένου θεάτρου μου. Γιατί; διότι όλα αυτά τά χρόνια, οι διανοούμενοι σπανίως θεατρίζονται. Σέ κάθε τους γεύμα ή δείπνον, με τήν... πρώτη και τελευταία βουκιά στο στόμα, δέν διανοούται παρά μόνο τι και πώς θά φάνε σ' τήν άλλη τους, καθισιά. Άλλες μετακομίσεις, μεγαλύτερες όμως, υπέστησαν και ή «Μάντρα» και ό θίασός τής αναρίθμητες πότε σ' τήν Πόλι, πότε σ' τήν Αίγυπτο, πότε στις πεϊό άπόκέντρους γωνίες τής Έλλάδος κατά τίσ χειμερινές μου περιόδεις.

Άλλά! «Revenons à nos moutons!» όπως λέγουσιν οι Γάλλοι, δηλαδή άς επανέλθω εις τά πρόβατά μου, τό όποϊον, σ' τήν περίπτωση αυτή, εινε άκριβώς κυριολεξία, άπαξ πρόκειται περι «Μάντρας» και αυτή εινε τό θέμα μου.

Πήρα λοιπόν σ' τά χέρια μου τό γραμμάτιον τών 13 χιλιάδων και, τήν έπομένη, περιήλθα όλες τις όπωσδή ποτε κεντρικές συνοικίες τής Αθήνας, προς αναζήτησιν οικοπεδου για να έγκαταστήσω τίσ μεγάλοπήςβολες (!) θεατρικές έπιχειρήσεις «Άττικ χωρίς Σία», Έγύρισα παντού. Εΐδα καμιά εικοσαριά μάντρας. Πρώτην μαρμαράδικα, Πρώην καρβουναρικά. Πρώην άποθήκες τούβλων. Σ' τή

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ - ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

—Σήμερον Σάββατον δίδεται άνυπερθέτως ή προμειέρα τού θιάσου Μιράντας—Μουσούρη με τόν Χριστόφορον Νέζερ εις τό έπί τής όδου Μαυροματσίων θερινών θεάτρον Κώστα Μουσούρη.

Ο θίασος υπό τήν καλλιτεχνικήν πάντοτε διευθύνσιν τού κ. Άλέκου Λιδωρίκη αναβιβάζει τό νέον Έλληνικόν έργον τού ίδιου κ. Λιδωρίκη «Ο άγνωστος Θεός» σε 5 εκτόκους.

Είναί ένας ρωμαλέος πίνακας από τή σύγχρονη ζωή με τόν άγώνα που κάνει μιά θαρραλέα κοπέλλα

για τά Ιδανικά τής με τή νίκη που έπιτυγχάνει παλεύοντας με τόν άρριβισμό, με τήν άνηθικότητα και τίσ αντίξοότητες τής ταραγμένης εποχής μας, που ένσαρκώνονται στο πρόσωπο ένός δυναμικού μοντέρνου έπιχειρηματίου.

Πρωταγωνιστούν: Κώστα Μουσούρης, Μιράντα, Σε ώραϊκος ρόλους οι Χρ. Νέζερ, Α. Κωνσταντάρης, Βλαχόπουλος, Χριστοφορίδης, Βεάκης, ή νέα καλλιτέχνις ΚΑ Δέσπω Διαμαντιδη, Κούλη Γεωργιπούλου, Μιχ. Παπαδάκης, Κ. Ζαρούκας, Ι. Χαλκιόπουλος

γνωστούς έμπόρους τής όδου Έρμου. Άδελφούς Άγγελου πούλου, πίσω από τήν Πλατεία Άγάμων στην όδον Μεθύμης. Πήγα τήν 1η Αδούστου, όπως θυμάμαι, να βρω τούς ιδιοκτήτας. Με δέχθη, καν ευγενέστατα. Μου τήν ένοικίασαν υπό συμφερωντικούς όρους και μέσα σε 13 (πάλι) μέρες έτοιμάστηκε, από τό Α ως τό Ω, ή τρελλή μου αυτή (κατά μερικούς) έπιχειρήσις, τήν όποϊαν θά σάς πω τήν έπομένη φορά γιατί άνόμασα «Μάντρα» και όχι... «Με γυναίκα» όπως ευφύεστατα έγραψε ό Τίμος ό Μωραϊτίνης, ως παράπονον, σ' τήν προμειέρα στις 13 Αδούστου τού 30.

ΑΤΤΙΚ

κλπ. Σκηνογραφίες Στ. Παπαβασιλοπούλου, Κ. Μολφέση.

—Στό θέατρο «Πέρκ» ό θίασος μουσικής κωμωδίας Μ. Φιλίππιδη—συμμετοχή Ν. Παρασκευά—Νανάε Σκιαδά και άσμπραξις Λέλας Σκορδούλη, Κ. Μανιατάκη, Γ. Γαβριηλίδη, Κορν. Βλαχοπούλου, Α. Ραυτοπούλου και Άλίκη Ζωγράφου συνεχίζει με μεγάλες πιέννες τίσ παραστάσεις τού νέου έργου τού κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη «Ζητείται πρώτη καμαριέρα» κατά σκηνοθεσίαν τού κ. Τ. Μουζενίδη.

—Ο θίασος «Κατερίνας Άνδρεάδη» θριαμβεύει με τήν άριστούργηματικην κωμωδίαν τού Β. Σαρδού ή «Κα δέν με μέλει».

—Ο θίασος τής Μαρίκας Κοτοπούλη στο θέατρον «Ρέξ» συνεχίζει με μεγάλην κοσμοσυροήν τό έργον «Φιλήστε με» με έπί κεφαλής τόν έκλεκτό κωμικό κ. Β. Λογοθετίδη.

—Τό θέατρον «Περοκέ» εξακολουθεί να έρχεται πάντοτε πρώτο άπ' όλα τά μουσικά θέατρα με τήν ώραιότητα τής έπιθεώρησιν τών κ. κ. Γ. Άσημακοπούλου—Β. Σπυροπούλου—Π. Παπαδόκα «Η Έλλάδα μας» και με γλυκυτάτην μουσικήν τού κ. Θ. Παπαδοπούλου.

—Στό θέατρον «Μακέδο» τά «Δράματα ζωής» τό ώραιότατο αυτό κοινωνικόν

έργον τού κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη και με μουσικήν τού κ. Μ. Θεοφανίδη συγκεντρώνει κάθε μέρα και στις δύο παραστάσεις του πολύν και έκλεκτόν κόσμο.

—Στό θέατρο «Σαμαρτζή» ό θίασος Ν. Μηλιάδη—Μ. Κρεββατά—Σ. Πατρικίου—Κ. Δούκα θριαμβεύει με τήν θρυλικήν όπερέττα τού κ. Θ. Σακελλαρίδη «Ροζίτα».

—Στό κομψό θεατρικό «Παλλάδιον» Καλλιθέας, τήν παρελθούσαν Τετάρτην δόθηκε από τόν θίασο Άννας Σταυρίδου—Νάντια Χέλλη, ή πρώτη τής νησιώτικης ήθογραφίας τού κ. Δημήτρη Μπόγγρη «Άρραβωνιάσματα» με μεγάλην έπιτυχία. Πρώ τής ένάρξεως τής παραστάσεως ώμίλησε ό σκηνοθέτης τού θιάσου κ. Δ. Σιατόπουλος και μετά ό συνεργάφεύς κ. Δ. Μπόγγρης σχετικά με τό Έλληνικό θέατρο.

Μία επανόρθωσις

Στό δημοσιευθέν εις τό περασμένο φύλλο μας ευθυμογράφημα «Δέν φταίς έσύ» άνεφέρθη έκ τυπογραφικού λάθους τό όνομα Καλαμάτας αντί Καλαμάκης. Ο «Καλλιτεχνικός Κόσμος» προβαίνει εις τήν δήλωσιν ταύτην διά να γνωστοποιήσιν εΐς τό άναγνωστικό του κοινό ότι ό ήρωας τού ευθυμογραφήματος Καλαμάκης δέν έχει ούδεμίαν σχέσηιν με τόν παλαιόμαχον Άμαζάν και έντιμον συμπολίτην κ. Καλαμάταν.

Η Διεύθυνσις